

ГЕРОЙ

ОЛУИН
ХАМИЛТЪН

Превод от английски език Елка Виденова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Hero at the Fall*
Copyright © 2018 by Alwyn Hamilton
Map illustration © Juliet Percival, 2017
All rights reserved.

Превод Елка Виденова
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Тая Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2018 г.
Тираж: 1000 бр.
ISBN 978-954-27-2145-1

Глава 1

Събудих се от населен с кошмари сън – някой викаше името ми.

Посегнах към пистолета, но разпознах лицето на Сара – мержелееше се неясно пред натежалите ми от умора очи.

Отпуснах ръка. Не ме нападаше враг – беше Сара, пазителката на Скритата къща. Държеше малка лампа, която осветяваше единствено лицето ѝ, така че за миг заприлича на лишена от тяло глава, досущ като онези в съня, който постепенно избледняваше в съзнанието ми.

Имин, възприела образа на Ахмед, крачи драговолно към ешафода.

Братовчедка ми Шира и гордите ѝ предизвикателни думи преди да я принудят да падне на колене пред дръвника.

Айет, с налудничав поглед, в очакване на смъртта, която неизбежно щеше да настъпи, след като душата бе изтръгната от тялото ѝ.

Ранаа, детето полуджин, което носеше слънцето в ръцете си и загина от заблуден куршум в битка, в която изобщо не биваше да участва.

Бахи, овъглен пред очите ми от ръката на собствения ми брат.

Майка ми, увиснала на въжето в Дъстуок, задето застреляла съпруга си, който не беше мой баща.

Хора, загинали пред очите ми. Хора, чиято смърт бях допуснала. Обвинението бе изписано ясно върху лицата им.

Но Сара беше истинска. Жива. А също и другите. Дори Ахмед беше жив, защото Имин загина с неговото лице, за да заблуди султана и цял Изман. Защото Шазад и Рахим, макар и пленени, продължаваха да градят стратегии и да се борят да опазят живота на принца ни. И защото Делила, пленена заедно с тях, успя да го скрие от поглед достатъчно дълго, та Имин да бъде жертвата, която да отведат при дръвника. Сега от мен се искаше да ги спася, тях и останалите пленени бунтовници. От мен, от Джин и Хала, от близнаците и Сам, който бе избегнал затвора.

Или поне такъв беше планът ни. За момента бяхме отстъпили. Налагаше се да прегрупираме силите си и едва тогава да започнем да кроим как да спасим пленените въстаници от затворническата килия.

Бях заспала на стол в един от ъглите на Скритата къща – последното убежище на оцелелите въстаници в Изман. През прозореца проникваха бледи отблясъци и танцуваха по лицето на Сара, осветяваха отпечатаната върху чертите ѝ тревога. Косата ѝ беше разрошена от неспокоен сън, а тъмночервената роба бе завързана нехайно върху нощницата ѝ, сякаш се бе загърнала съвсем набързо.

Навярно приближаваше изгрев слънце, но тялото ми тежеше от умора, сякаш бях спала едва два-три часа. Струваше ми се, че дори цяла година да спя, пак няма

да успея да прогоня смазващата умора от костите си. Умората на болката и мъката. Ребрата ми още пулсираха от усилието, с което трябваше да използвам силите си преди няколко часа, и за миг всичко пред мен се люшна и едва не изгубих равновесие.

– Какво става? – изграчих и протегнах ранено тяло, все още пазещо спомена за ножа на леля ми, с който бе изрязала метала от кожата ми едва вчера. – Сутрин ли е вече?

– Не, още е нощ. Бебето плачеше...

Очите ми бавно привикваха към полумрака и едва сега забелязах, че в лявата си ръка Сара държи спящо дете. Малкият Фади, новороденият полуджин, син на братовчедка ми Шира, оставен на грижите на Сара, след като Шира бе обезглавена. Спомних си обвинителния ѝ поглед в съня ми. Обвиняваше ме, че заради мен синът ѝ ще расте без семейство.

– А когато се събудих, видях, че... – Сара се поколеба. – Май е най-добре сама да видиш.

Тия думи не вещаеха нищо хубаво. Притиснах длани към уморените си очи. Нима бе възможно през последните няколко часа да се обърка още нещо? В съзнанието ми се мярна споменът как главата на Имин се търкулва на пода. Смъкнах ръце. По-добре да се изправя пред реалността, отколкото пред кошмарите.

– Добре – казах и бавно се изправих на крака. – Води ме.

Притиснала малкия синекос полуджин до гърдите си, Сара ме поведе по тъмната виеща се стълба към покрива, заради който къщата бе получила името си. Градината, засадена върху плоския покрив, бе заобиколена от всички страни от дървени решетки, натежали от цветовете, които я скриваха от любопитни погледи и

осигуряваха безопасност за Сара и всички жени, които бе приютила.

Още преди да излезем на покрива ми стана ясно, че нещо не е наред. Макар да бе посред нощ, отвън се долавяше бледо зарево като руменината на гневно утро, съвсем не на място толкова рано след полунощ, дори и през лятото.

Сара излезе преди мен и побърза да отстъпи, за да не пречи на погледа ми. И тогава видях какво е имала предвид.

Над Изман висеше огнен купол.

Преплетени пламъци ни обгръщаха от всички страни като огромен похлупак върху града. Едва успях да различа звездите отвъд купола, но имах чувството, че гледам през криво стъкло – звездите бяха замъглени, забулени. На запад се виждаше как огнената преграда се извива надолу, към градските стени, а на север – към морето. Внезапно ме връхлетя спомен, дошъл незнайно отде – как съм с мама в кухнята като малка и захлупвам с чаша бръмбар, забързал през кухненската маса, улавям го вътре. Гледам с любопитство как малката твар се опитва да се изкатери по стените на чашата, обезумяла, объркана. Хваната в капан. При вида на огнения купол над главите ни чудесно разбих как се е чувствал онзи малък бръмбар в Дъстуок.

– Магия – пророни Сара, вдигнала мрачен поглед към звездите през отблясъците на пламъците.

– Не! – Някога, преди много години, вероятно и аз щях да си помисля същото. Но сега разпознавах тези трептящи, твърде ярки, неестествени пламъци. Същите, които бях видяла да разцъфват в подземията на двореца, когато загина джинът Ферештех. Същият откраднат огън, който подхранваше абдалите – дори и в този миг

те обикаляха улиците под нас и следяха за спазването на вечерния час. – Това е хитрост на изобретател. За да ни държи тук като затворници.

И тогава исполинска стена от пламъци обгърна планината и я зароби до края на вечността.

Тези думи от Свещените книги ярко изплуваха в съзнанието ми. В крайна сметка Дъстуок бе наливал писанията в главата ми цели шестнадесет години. И аз като всеки друг знаех историята за Стената на Ашра: огромната огнена преграда, с която Унищожителката на светове била затворена в края на Първата война.

Само дето куполът над Изман нямаше за цел да ни опази от някое страховито зло. И далеч не беше дело на свещени сили.

Хванати бяхме в плен именно от страховитото зло.

Не събудих никого от другите, само Джин, макар че се наложи да обикалям дълго из къщата, преди да го намеря в една от многобройните стаи. Заспал беше с дрехите върху неоправено легло, захлупил с ръка очи, за да ги закрие от светлината. Не се наложи дори да го разтърся. Щом ръката ми докосна рамото му, очите му рязко се отвориха, пръстите му се впиха болезнено в китката ми и едва не я откъснаха, преди да ме разпознае.

Изруга нещо на ксичански, побърза да пусне ръката ми и се изправи. Въпреки изтощението бързо се окопоти.

– Изплаши ме, Бандите.

– Не ми казвай, че за първи път ти се случва девойка да те събуди посред нощ – опитах да се пошегувам, но гласът ми трепна.

Отметнах дълъг кичур тъмна коса от лицето му, за да го виждам по-ясно. Под погледа на тъмните очи изпод кичурите ме обзе дълбок смут.

Джин ме хвана отново за ръката, но този път по-нежно, и за миг на устните му като че ли заигра призракът на някогашната усмивка – усмивката, която се появяваше при далеч по-простички проблеми от тези, пред които бяхме изправени. Едва тогава напълно осъзна думите ми.

– Посред нощ ли? – вдигна глава към светлината, процеждаща се през прозореца.

Краткият миг на преструвка, че външният свят не съществува, изчезна.

Показах му какво видяхме със Сара и двамата тревожно зачакахме истинската зора. Един по един обитателите на къщата се заразбуждаха и върху раменете на всички легна едно и също безпокойство, когато съзряха купола над главите ни. Поглеждаха ме въпросително, търсеха отговори, а аз нямах какво да им кажа.

От какво е направен? Можем ли да минем през него? За да ни държи вътре ли е сътворен?

Когато първата искрица на зората проникна през булото на огъня и обяви края на вечерния час, двамата с Джин се промъкнахме навън. По улиците вече се тълпяха хора, мъже и жени излизаха от къщите си, вперили очи в огненото небе. Устите им шепнеха същите въпроси, които гнетяха и въстаниците. Ние заобикаляхме насъбралите се хора колкото можем по-бързо, без да привличаме внимание, впили погледи в компаса на Джин. Компасът, който ни свързваше с Ахмед. А компасът на Ахмед беше у него, когато го заловиха.

– Още е в него – изрекох на глас, за да съм сигурна, докато притичвахме по тесните градски улици.

Усещах как дишането ми се учестява с приближаването на двореца. Там бяха задържали пленниците прединия ден, преди екзекуцията на Имин. Надявахме се още

да са там. Или някъде другаде в града. Но когато приближихме по-широките, по-богаташки улици около двореца, стрелката на компаса не се наклони към него. Вместо това продължи да сочи на юг.

Подминахме двореца и сърцето ми се свиваше все повече с всяка крачка, която ни отдалечаваше от досегашния затвор на скъпите ни пленници. Но докато бяхме в очертанията на града, все още имаше надежда, макар и слаба. Докато съществуваше беглият шанс стрелката да се отклони, преди да стигнем до стената.

Но тя не се отклони.

Небето отвъд огнената стена вече бе избледняло от розово към златисто, когато стигнахме до южната порта на града. Портата на Заман, кръстена на първия султан на Мираджи. Праотец на човека, който ни беше вкарал в този капан. А също и на Джин. Отвъд портата се издигаше стената на огнения купол.

Отблизо изглеждаше още по-внушителна. Пукаше, съскаше сърдито и изпускаше искри, сякаш ламтеше да унищожава. Сякаш би погълнала всичко, което дръзнеш да опита да премине.

А компасът сочеше право към нея.

Отвели ги бяха извън града. Султанът бе изпратил затворниците извън града и бе издигнал стена около нас. Хванати бяхме в капан, а те бяха отведени нейде, където да останат до края на дните си, без съд и присъда – ето така нашият султан си представяше милостта.

Усещяхме горещината, която струеше от стената. Джин се наведе и вдигна камъче от земята. Подхвърли го няколко пъти в шепа и изведнъж заприлича на малко момче, готово за поредната пакост. В следващия миг запокити камъка към стената. Той не отскочи, както би отскочил от зид, нито премина през огъня като през

обикновени пламъци. Превърна се в пепел в мига, в който я докосна.

Първата ми мисъл беше, че султанът се опитва да ни попречи да настигнем пленниците. Да ми попречи да напусна града, та да забие нокти в мен и да ме завлече обратно в палата. Втората ми мисъл беше съвсем друга, но Джин я изрече на глас, преди аз да успея да я споделя.

– Нещо не се връзва... – Той прокара ръка през косата си и шиймата му се смъкна. Огледах се да не би някой да забележи. – Не и ако сме успели да го заблудим, че Ахмед е мъртъв. Всичко това... не може да е заради нас.

Прав беше.

– Тогава защо?

Отговора получихме още преди залез слънце. Чакахме с нетърпение новини от палата. Чакахме да чуем какво обяснение ще даде на народа си, задето го е обградил с огън. Близнаците кръжаха над палата, приели формата на чучулиги, и се редуваха да летят към къщата, за да докладват какво се случва. Но не се случваше нищо интересно. Не и до заник слънце.

Из и Маз се завърнаха заедно – две птици с цвят на пясък, които се стрелкаха като обезумели в небето, преди да кацнат на покрива и да се превърнат в момчета.

– Нашественици... – Из проговори пръв, останал без дъх. – Прииждат от запад.

– Сини и златни знамена – добави Маз, съвсем задъхан, гърдите му се надигаха и отпускаха мъчително.

Сърцето ми трепна. Галаните. Галаните маршируваха към града. Вечните окупатори на пустинята. Идат да си присвоят страната ни веднъж завинаги.

Ето за какво служеше стената. Не за да не ни позволи да излезем, а за да не им позволи да влязат.

Градът беше защитен. Но ние бяхме в капан.

Глава 2

Несмъртната Султима

Имало някога пустинна страна с безброй врагове и султан без наследник, който да я отбранява. Враговете идели от изток, от запад и от север, за да завземат градовете на пустинята, да поробят хората ѝ и да отнесат оръжията ѝ, за да водят и други войни в далечни земи.

Султанът видял, че пустинята му е обсадена от много страни, а също и че чуждата войска далеч превъзхожда неговата по численост. Поканил той вражеските крале, кралици и принцове в палата си и обявил, че иска примирие. Враговете му решили, че се предава. А той им заложил капан.

Изпратил воители, изтъкани от метал и магия, срещу враговете си и изпепелил вражеските пълководци.

Много от враговете на султана отстъпили, но обширната империя, която се простирала на север от пустинята, научила за случилото се и решила да отговори с оръжие. Воините на империята били разгневени от убийството на краля и другарите им. Затова младият принц, който трябвало да наследи престола от баща си, наредил на войските си да тръгнат към големия пустинен

град и да го изравнят със земята.

Султанът чул за приближаващата опасност и изпратил много от синовете си в битка с настъпващите войски. Но султанът нямал наследник. Първородният му син загинал в ръцете на собствения си брат, Въстаналия принц, обзет от ревност и копнеж сам да се възкачи на престола.

Или така поне твърдели някои.

Други шушукали, че Въстаналия принц не бил предател, а герой. Тези мъже и жени надигнали глас, че именно Въстаналия принц трябва да защитава пустинята, не някой от синовете на султана, отгледани в палата, а истинският му наследник, завърнал се от заточение. Но още докато вражеската армия приближавала, Въстаналия принц бил заловен. И макар хората да чакали от него спасение, не успели да го спасят, когато султанът го изправил пред дръвника на палача. Защото хората от пустинята знаели, че няма значение дали е бунтовник, или предател, или герой – в крайна сметка всички сме смъртни.

Но когато секирата паднала, някои от присъстващите можели да се закълнат, че Въстаналия принц не е обикновен смъртен и че душата напуснала тялото му сред ослепителна светлина и се превърнала в огнен щит, опънат над града. Шепнели, че Въстаналия принц е откликнал на молбите им за помощ дори и в смъртта си. Точно както Ашра Благословената откликнала на молбите на пустинята хиляди години по-рано.

И наистина, когато нападателите пристигнали, открили, че пустинният град е опасан от гигантска огнена преграда. Не можели да го нападнат и жителите на пустинята славословили Въстаналия принц, задето ги защитил. Неспособни да проникнат през преградата,

нашествениците обсадили града и зачакали огънят да отслабне или султанът да изпрати някого – принц или наследник, – който да поведе войската му срещу тях.

В първия ден от обсадата най-големият син на султана, изкусно владеещ боя с меч, отишъл при баща си и го помолил за честта да поведе войската му в битка срещу врага пред портата. Но султанът отказал. Не знаел дали синът му е достоен за тази чест.

На втория ден вторият син на султана, ловък в стрелбата с лък, отишъл при баща си и го помолил за честта да поведе след себе си дружина, която да засипе враговете със стрели. Но султанът отново отказал, понеже не бил сигурен дали синът му е достоен за тази чест.

На третия ден пред султана се явил третият му син, но той прогонил и него.

Минали дни, минали седмици, но така и не бил избран наследник, който да се изправи срещу врага. Хората в града започнали да губят търпение.

Накрая султанът провъзгласил, че ще избере нов наследник – онзи, който надвие останалите в изпитания. Така, както повелявала традицията в пустинята още от зората на човечеството, още от времето на първия султан.

Хората се завтекли към палата, за да наблюдават изпитанията, насъбрали се около стъпалата, за да зърнат смелчаците, един от които щял да стане новият им господар. Султанът излязъл пред народа и обявил, че макар още да скърби за първородния си син, вижда, че трябва да избере наследник за доброто на страната и хората.

Но едва-що започнал да говори и насъбралите се хора чули друг глас.

Лъже!

Глас на жена. Тя не крещяла, а шепнела. Но въпреки това я чули съвсем ясно, сякаш говорела право в ушите им. Или може би в главите им.

Заобръщали се смаяно хората, затърсили жената, дръзнала даzakлейми с такива думи величайшия им владетел, и съгледали гледка, на която не знаели да вярват или да не вярват. Жената стояла не сред тях, а пред тях и държала отрязаната си глава в ръце.

Там, където трябвало да бъде главата ѝ, шията ѝ завършвала с кървава резка.

Онези, които я разпознали, зашепнали на другите и скоро през цялата тъпа преминал слухът, че пред тях стои не друга, а благословената султима. Невярната съпруга на вече мъртвия султим, езекутирана по заповед на съпруга си.

Завърнала се била от света на мъртвите.

И макар устните ѝ да не помръдвали, всички я чували как говори.

Лъже, повторила тя, и косите ѝ се разпилели върху пръстите ѝ, докато гледала обвинително към тълпата. *А лъжата е грях.*

Едва проговорила и небето притъмняло. И когато хората на Изман вдигнали взор, могъща пясъчна буря се надигнала над града и скрила слънцето, хвърлила палата в сянка, а благословената султима заблестяла още по-ярко. Хората се свили пред яростта на бурята, надвиснала над главите им като брадва, която всеки миг можела да се стовари и да ги избие пред очите на момичето, точно както самата тя била убита пред техните очи. Свлекли се на колене и замолили за пощада, макар да не знаели на Бог ли да се молят, или на мъртвото момиче.

Но мъртвата султима не искала молитви. Искала

истината.

Не Въстаналия принц погуби наследника, издигнал се ясен и звънлив гласът ѝ над надигналия се вятър.

Беше собственият му баща. Окървавената ѝ ръка се изпънала напред и посочила султана, застанал на своя балкон високо над хората. Главата ѝ се търкулнала от ръцете и паднала на земята, а очите ѝ се впили гневно в него. Гласът ѝ дори не трепнал. Уби сина си най-хладнокръвно, точно както уби братята и баща си. А сега стои пред вас и се преструва, че сърцето му е изпълнено с горест, докато се готви да изпрати и други свои синове на сигурна смърт от ръката на нашествениците, които сам доведе пред портите ни.

Паднали на колене пред това смайващо видение, жителите на Изман ѝ повярвали. Та няма мъртвата може ли да лъже?

Тогава султимата вдигнала главата си от земята и я обърнала с очи към принцовете, наредени зад гърба ѝ. Един паднал на колене. Друг вдигнал лък и забил стрела в окървавените ѝ гърди. Стрелата минала през мъртвата султима като през вода и се забила в пръстта зад нея.

Султимата я изгледала невъзмутимо и пак се обърнала към принцовете, безпомощни пред думите ѝ.

Новият султим няма да бъде избран измежду тази глутница недостойни принцове. Истинският султим вече е избран и аз идвам да ви предупредя.

По-късно някои от присъстващите щели да разкажат как прегърнала главата си сякаш била детето, което ѝ отнели, детето, което било не от съпруга ѝ, казвали някои, а от истински джин. Какво по-естествено от това джиновете да изберат майката на едно от децата си за вестоносец от техния свят!

Въстаналия принц е истинският наследник и той трябва да се възкачи на престола. Ако ли не, страната ни ще остане без султан. Ще падне жертва на войни и завоеватели и на войската, дето дебне пред портите ни. Ще бъде разкъсана и обезкървена от враговете ни.

Султанът носи единствено мрак и гибел. Само истинският наследник на Мираджи ще донесе мир и благоденствие.

От гълпата се надигнали викове, но не успели да заглушат следващите ѝ думи.

Въстаналия принц ще се надигне отново.

Ще донесе нова зора. Нова пустиня.

Глава 3

Отгоре Изман изглеждаше съвсем другояче.

Стоях на ръба на купола на главния молитвен дом и наблюдавах тълпата, събрала се за султимските изпитания. Затова и бяхме избрали това място – да следим какво ще се случи, но беше дяволски неудобно.

Плъзнах се, колкото посмях, по тясната изданина, за да виждам по-добре разиграващата се долу сцена. Залитнах леко, подмамена от притегателната сила на земята, и Джин инстинктивно ме сграби за ръката, задържа ме, преди да политна към смъртта стотици стъпки надолу.

– Няма да понеса да изгубя и теб, Бандите – пророни той и ме дръпна назад.

Маз и Из стояха от двете ни страни. Именно те, този път приели формата на гигантски птици рух, ни бяха качили тук малко преди изгрев слънце, когато хората започнаха да се събират. Лъчите на слънцето падаха косо върху златния купол на молитвения дом и го караха да блести толкова ярко, че сиянието едва не ме заслепяваше, макар да бях с гръб. А това означаваше, че ще заслепи и всеки друг, случайно вдигнал поглед нагоре, та щяхме да изглеждаме като игра на светлината, вместо

създания от плът и кръв.

Долу, на нивото на улиците, градът беше като плетеница от несъвместими парчета. Остри ъгли, тайни кътчета, задънени улички. Дълги тесни улици, пронизани тук-там от някой прозорец, през който към прашните плочи надничаха непознати светове. Тесни проходи, притиснати още повече от пазарски сергии и непрекъснат поток от хора. И всичко това захлупено под пъстри навеси, които скриваха небето. Все още не бях успяла да се ориентирам в този хаос, дори и след близо месец под огромния огнен купол.

Да не говорим колко трудно бе да се свикне с присъствието му.

Досетих се, че е някое от неестествените изобретения на Лейла още в мига, в който го видях. Ала хората, също като Сара в онази първа нощ, бяха решили, че е дело на древна магия, невиждана още от края на Първата война.

Мнозина наричаха огъня Стената на Ахмед. Някои дори започнаха да ѝ се молят. Последователите на Ахмед, така ги наричаха. Мъже и жени, които горяха дрехите си, рисуваха лицата си със сажди и час по час се опитваха да се приближат колкото се може по-близо до огнената завеса, та да ѝ се помолят да удържи нашествениците пред портите ни.

Колкото и да ги гонеха стражите на султана, те продължаваха да се връщат, утрин след утрин. Неколцина намериха смъртта си в огъня. Превърнаха се в пепел, досущ като камъка, който Джин бе хвърлил в първия ден от появата на стената. Тези хора проповядваха, че Ахмед е спасил всички ни.

Не ми беше приятно да го призная, но не беше изключено стената действително да ни е спасила. Макар

че нямаше нищо общо с Ахмед.

Отгоре виждах стройните редици сини шатри, обградени града с военна прецизност. Чакаха. Чакаха от седмици. Пристигнаха пред града скоро след като близнаците ги видяха на хоризонта. Куршумите им също се разпадаха при съприкосновение с огнената стена. Твърде скоро галаните притихнаха и тихомълком обкръжиха града. Сега чакаха да видят чие търпение ще се изчерпа по-бързо – тяхното или на султана.

Галаните владееха пустинята ни вече близо две десетилетия. Възкачиха султана ни на престола, помогнаха му да завземе властта от баща си и брат си. А в замяна той им позволяваше да налагат законите си. Допускаше да убиват полуджинове и Първи същества в името на изкривените си вярвания. Да принуждават бедните да извършват опасен труд и да изработват оръжия за постоянните им войни. Да упражняват насилие върху нас без страх от закона. Допуснал бе всичко това, а сетне търпеливо бе изчакал момента, когато галаните повече не му бяха нужни. И се бе опитал да ги унищожи с помощта на Нуршам, моя брат полуджин, който можеше да изравнява градове със земята. Намесихме се преди Нуршам да успее да ги изпепели, понеже покрай тях щяха да загинат и твърде много мираджинци. Така че единственото, което постигна султанът, бе да ядоса галаните и да ги предизвика да ни нападнат. А сетне ги ядоса още повече, когато подмами краля им в капан и го погуби.

И ето ни сега под обсадата на най-голямата империя в света.

Очевидно смятаха, че могат да си позволят да чакат. Все някога Изман щеше да изчерпа запасите си. Но аз знаех едно-две неща за султана. И подозирах, че продължава да си играе с тях. А той никога не подхващаше

игра, ако не е сигурен, че може да спечели.

Колко ли мираджински села и градове бяха опожарили галаните по пътя си към града? Колко ли хора бяха загинали, докато султанът чакаше да дойдат пред портите ни?

Веднъж султанът ми бе заявил, че целта му е да защити страната си. Че иска да превърне Мираджи в сила, с която всички да се съобразяват, сила, която никоя чужда армия да не може да надвие. И това може би беше вярно. Но колко мираджинци щяха да бъдат стъпкани по пътя към така наречената безопасност? Хората на Мираджи не бяха дали съгласието си да бъдат пионки в играта на султана срещу чуждите нашественици.

Но ние ще сложим край на играта.

Ще върнем Ахмед. И Рахим. И Шазад. И Делила. И всички останали пленници. Ще сложим край на всичко това.

Капка пот набъбна под шиймата ми, стече се по врата ми и се плъзна под куртата.

– Добре ли си, Бандите? – Джин почти долепи устни до ухото ми.

Щеше ми се да можех да излъжа, та да му кажа, че нищо ми няма, но не можех и предпочетох да не отговарям.

– Време е – изпънах ръце към града под нас и разперих пръсти. – Пригответи се.

Вярно, че не можех да достигна дюните отвъд изкуствената преграда на султана, но градът беше пълен с пустинен прах. Пясъкът бе в самите му кости. В самата му душа.

Затеглих го. Раната под ребрата ме парна остро като мускул, който не желае да се изопне. Болеше ме всеки път, когато използвах силата, откакто извадиха метала

от кожата ми. Белегът пареше, сякаш помнеше желязото и се съпротивяваше срещу полуджинската ми сила. В началото само смъдеше леко, но всеки път болката все повече се изостряше. Веднъж или два пъти имах чувството, че пясъкът ще се изплъзне от хватката ми.

Опитах се да не обръщам внимание. Прахът се надигна от улиците като златиста мараня, като пара от гореща вана. Измежду уличните камъни и гънките на дърехите, от листата по клоните на покривните градини. Изпълни въздуха, завъртя се, събра се в облак. Хиляди миниатюрни пращинки, всяка сама по себе си нищожна, се съединиха и превърнаха в необузdana буря, която се нахвърли върху града.

Някъде под нас, сред тълпата, събрала се да гледа султимските изпитания, стоеше и Хала, покрита до веждите срещу любопитни погледи, които биха могли да забележат златистата ѝ кожа. Съпроводена беше от двамина други бунтовници, които бяха избягали с нас – Риад и Карам. Надявах се да я опазят или поне да я отведат, ако усилията да поддържа илюзията я изтощят.

Досега не беше сътворявала такава внушителна илюзия, като завръщането на благословената султима от света на мъртвите. Образът на братовчедка ми Шира, такава, каквато ми се е явяваше насън – с отрязана глава, с изпълнени с обвинения очи, бе завладял съзнанието на хиляди хора едновременно, за да хвърли сянката на съмнението върху султана и да спре султимските изпитания.

Отчаян, рискован ход бе да напругаме Хала до предела на силите ѝ. Но трябваше да направим нещо. Не можем да допуснем страната да се обедини около нов принц, когато се опитвахме да спасим предишния. Спъването на изпитанията обаче бе едва втората ни цел.

Хала просто трябваше да отвлече хорското внимание. Аз служех за прикритие.

Истинската ни цел беше да се доберем до палата.

Някои неща могат да служат и за отклоняване на вниманието, и за разпространение на каузата.

Така ми бе казала Шазад първия път, когато се опита да ме спаси от харема, а от небето валяха памфлети. Но пък Шазад правеше всичко с лекота.

Два заека с един куршум. Това го разбирах. Две цели с един план.

Дочух вик отдолу – илюзията на Хала проникваше в съзнанието на хората около нея – и за миг изгубих фокус, дарбата започна да ми се изплъзва. Парещата болка в хълбока отслабна. Облекчението беше толкова силно, че за секунда ми се прииска да се откажа, да пусна бурята и да спра болката. Да изоставя всичко и да си отдъхна.

Припряно овладях отново пясъка и болката моментално се завърна. Впрегнах всички сили, докато накрая бурята покри площада и ни скри от поглед. Болката под ребрата продължаваше да ме мъчи. Размърдах се в опит да я облекча и бурята неочаквано се премести с мен. Не можех повече да отлагам сигнала. И без това вече се затруднявах да управлявам пясъка. Извъртях глава към Джин и близнаците, колкото да ме чуят през воя на виелицата, и подвикнах:

– Сега.

Не се наложи да повтарям. Маз и без това едва си намираше място, неспокойно преминаваше от една форма в друга в очакване на нареждане. На лицето му разцъфна огромна усмивка и той отметна наметалото от раменете си, запокити го в разразилата се в нозете ни буря и скочи от ръба на покрива без капка колебание. За

миг беше момче, увиснало в най-високата точка на скока преди неизбежното пропадане към земята. В следващия миг вече не беше момче. Тялото му се преобрази, ръцете му се превърнаха в криле, краката му – в нокти, кожата му изригна в пера. Из го последва, праметна вързопа, който висеше на гърба му, захапа го и след миг устата му се превърна в клюн, а тялото му се изстреля от ръба. Ако гълпата долу не беше заслепена от слънцето, щеше да види как две птици рух излитат от златния купол на молитвения дом като излюпени от мистично яйце. Издигнаха се грациозно над бурята, която ги прикриваше, безмерно щастливи, че отново летят.

За разлика от тях, Джин почти не беше помръднал, откакто се покачихме на купола. Това го умееше добре – да пази самообладание, когато всички около него тръпнат от напрежение. Но аз го познавах достатъчно добре, за да усетя нетърпението, желанието да се хвърли в действие. Загнездило се бе в него от седмици, още от деня, когато ексекутираха Имин, преоблечена като Ахмед. От нощта, в която установихме, че не можем да се измъкнем оттук, че не можем да освободим въстаниците. Нощта, в която разбра, че не може да спаси семейството, което бе защитавал от години. Понякога го улавях натрапчиво да стиска и отпуска месинговия компас, но това беше единственото, което издаваше, че е точно толкова разтревожен, колкото и всички останали. Сега си позволи да ми хвърли бегъл поглед, съвсем кратък, колкото да му кимна, да го уверя, че съм добре. Че ще издържа. Нямах намерение да споменавам за изгарящата болка в хълбока, за подлютената стара рана, а също и че не знам колко още ще мога да се владяя.

Усмивката му бе кратка, суха бледа сянка на онази усмивка, с която ме даряваше, когато нещата бяха далеч

по-прости и въстанието се ръководеше от други. Усмивката, която ми подсказваше, че не е изключено да загазим. Всъщност вече бяхме загазили.

След това прекрачи ръба на покрива.

Маз се стрелна под него и с лекота го преметна на гърба си, после промени посоката с безусилен замах на крилете и го понесе към палата, където ги чакаше Из в цялото великолепие на синьото си оперение.

Въздъгнах неспокойно, борейки се с желанието да отпусна едната ръка и да я притисна към пулсиращия си хълбок. Трябваше да намерим път през стената, път, който да ни изведе извън града. Претърсили бяхме целия периметър на Изман за някаква пролука – порта, процеп, през който да се промушим, нещо, каквото и да било. Ала градът бе обгърнат плътно като с кожа на тъпан. Това налагаше да потърсим изход другаде. Като например сред книжата и свитъците върху писалището на султана. Всевъзможни бяха тези книжа – от описания на продоволствените маршрути на войската до писма, адресирани към чужди владетели с покана за Ауранзев. Разлиствала ги бях по време на престоя си в палата.

Но сега не разполагахме с шпионин там. И щом искаме да измъкнем информация, трябваше да проникнем вътре.

Този път бяхме планирали нещата другояче. Не като първия път, когато Сам се опита да се промъкне през стените на палата. Необичайната му албишка магия му позволяваше да премине през твърдия камък сякаш е вода. Такава дарба не беше виждал никой в Мираджи и никой не знаеше как да се предпази от нея.

Лошото е, че разкрихме картите си.

След като едва се измъкнахме, султанът вече знаеше какво крием. Нареди да обшият стените на палата

с дъски, а за Сам дървото беше точно толкова твърдо, колкото и за всеки друг.

И което беше по-лошо – вече бяха нащрек, че ще опитаме отново.

Тогава куршум щеше да пронизе Сам право в сърцето, ако не се беше отместил в последния момент, неспособен да устои на изкушението да се провере обратно през стената, за да подхвърли нещо саркастично на останалите, които чакаха, обвити в илюзията на Хала. Изстрелът го уцели в рамото. Кръвта плисна навсякъде. Върху камъните, когато залитна навън, останал без път за бягство. Върху ръцете ми, когато го подхванах, изгубил съзнание. По ризата на Джин, който побърза да го преметне през рамо. Попи дори в чистите чаршафи на леглото, когато най-после го завлякохме в Скритата къща. На косъм беше. Не че имаше смисъл да го спасяваме, както се оказа по-късно.

Така си научихме урока. Трябваше да изчакаме стоден случай, иначе рискувахме да изгубим още животи. Макар всяка секунда изкачване да означаваше, че затворниците се отдалечават все повече. И може би ги измъчваха. Може би ги убиваха. Въпреки това се налагаше да изчакаме. Султимските изпитания бяха шансът, който чакахме. Задължително трябваше да се възползваме. Колкото и да беше нищожна вероятността да успеем.

Под мен Из разтвори огромните си сини криле, яхнал въздушното течение, и се остави вятърът да го понесе към палата. Огромната му сянка прелетя над стените и градините на харема, над стъкления купол над покоите на султана.

През стените не можехме да преминем. Тогава щяхме да опитаме нещо по-очевидно.

Из пусна експлозивите и те полетяха към купола,

където шумно експлодираха. Стъклото се пръсна на дъжд от парчета, които уловиха лъчите като падащи звезди. Джин и Маз скочиха през образувалата се дупка право в покоите на султана, а Из полетя назад, за да ме вземе.

Стрелна се под мен. Поех дълбоко въздух и впрегнах всички сили да не изпусна бурята. Болката допълнително ме разсейваше, но се налагаше да се доверя на Из. Приклекнах леко, изпънах тяло и скочих в бездната. Приземих се върху гърба му, останах без въздух от удара, и пред очите ми причерня. Но въпреки това не изпуснах бурята. Вкопчих се здраво в гърба му, притеглих по-плътно пясъка и Из се издигна нагоре.

Не разполагахме с много време.

Вярно, че илюзията на Хала можеше да заблуди хората на Изман, да ги накарат да повярват, че Шира действително се е завърнала от царството на мъртвите, но султанът щеше да се досети на кого дължи тази неканена гостенка. Нямах да му е нужно много време, за да съобрази, че целта не е само да насъскаме народа срещу него и синовете му. Щеше да се впусне да ни търси. Чакаше ме още работа. Трябваше да спечеля още малко време за Джин.

Из се заиздига в кръгове нагоре, докато не се озовахме над разбития купол. Джин и Маз не се виждаха никъде, бяха изчезнали в кабинета на султана. Смътно различих ръба на масата, край която някога седяхме със султана и ядохме патицата, която убих в градините му, а той ме разпитваше и ме подтикваше да се съмнявам в Ахмед.

Сега масата беше покрита с парчета стъкло.

Като се опитах да не обръщам внимание на болката, се изправих върху гърба на Из, за да виждам пясъка.

Трудно ми беше да пазя равновесие – вятърът разпиляваше косите ми, усукваше ги около лицето ми, дърпаше дрехите ми. Поех дълбоко въздух и събрах пясъка към нас, притеглих го по-плътно. Вдигнах ръце и го дръпнах нагоре, както бих направила, ако се канех да разсея бурята. Но вместо да я оставя да се пръсне през улиците на Изман, аз я усуках в огромна вихрушка, насочена право към нас.

Пясъкът се стрелна към мен, размина се на косъм с крилата на Из и въздушното течение го издигна нагоре. Не го изпуснах дори когато Из заблъска бясно с криле, за да не се наклони. Запокитих и последното зрънце пясък, привикано от улиците на Изман, през разбития стъклен покрив, като да бе струя вода, стиснала зъби срещу агонизиращата болка. Насочих струята по коридора, водещ към покоите на султана, засипах го с пясък, препречих входа като тапа в бутилка и отрезах достъпа на стражите до Джин.

Едва тогава отхлабих хватката. Болката най-последно утихна, остроото пронизване се уталожих до тъпо смъдене. Отпуснах се върху гърба на Из и се приведох да разгледам творението си. Нямах да трае вечно. Все пак беше само пясък – в крайна сметка щяха да си проправят път. Но се надявах да им отнеме достатъчно дълго време, та Джин да открие каквото търсехме. Ако онова, което търсехме, изобщо беше там.

С няколко мощни удара на крилете Из се издигна нагоре, извън обсега на куршумите. От тази височина виждах палата проснат под нас като мозайка. Войниците вече тичаха към покоите на султана. На площада хората падаха на колене, макар видението на Шира да избледняваше в съзнанието им. Дванадесетте принцове стояха като вкаменени, единият бе извадил меч, без да

има срещу кого да го насочи. Други бягаха от бурята и шума на експлозията, от гигантската птица рух, която кръжеше над главите им.

В този миг зърнах самотна фигура долу, в градините на харема, вдигнала поглед към нас. Неподвижността ѝ привлече погледа ми. Познах я веднага, дори от това разстояние, по вдигнатите коси, по извивката на раменете. Стоеше като статуя, неподвижна като абдалите, преди да скочат към жертвата си.

Лейла.

Принцесата предателка.